

Ngày xưa, có một người con trai tên là Hiếu, cha làm nghề đốn củi bán khắp nơi, còn một mẹ già với mấy em gái, Hiếu phải ngày ngày đi vào rừng, làm việc khó nhọc để nuôi mẹ và các em.

Một buổi chiều đông giá rét, Hiếu đang gánh hai bó củi nặng về rừng, đến một khe suối, trông thấy một người nam nhòm chọt bên đống củi. Hiếu đi lên thì thấy một ông lão cóng người vì đói rét, sống lưng đã còng cong, bèn cõng về nhà. Mẹ con thấy tình cảnh xót xa cho ông lão già yếu và nuôi người khách cho đến khi mạnh khỏe, mẹ cứ ở trong nhà hết sức mừng rỡ.

Đêm hôm trước ngày tết già, ông lão gọi Hiếu mà bảo rằng:

Đáp lời lòng tốt của nhà này để với lão trong lúc họ cần, lão tìm kiếm tiên cho biết rừng Sít Tít của Thiên Tào đã có ghi tên anh năm nay phải chết. Anh muốn thoát khỏi thì hãy nghe theo lời lão dặn đây: "Ngày một tháng tới, anh đem đồ ăn thức uống, mang theo một bó thuốc và hai cái chén, qua khe suối trong rừng này, đem một trái cây mà đi đến một cái hồ nước trong rừng xanh ngút ngàn trên núi, vòng trái núi thác, lên tới đỉnh, thì thấy hai ông tiên ngồi đánh cờ. Anh phải nghe lời tiên, chờ khi nào họ gọi thì anh rót thuốc ra, rồi để hai ông tiên đánh cờ xong họ nói chuyện xin xóa tên anh trong Sít Tít".

Sáng hôm sau, Hiếu nghe thấy ông lão đã biết đâu một.

Đến ngày một tháng tới, trái cây sáng, Hiếu đã đeo thuốc, đem hai chén thức ăn ra đi. Qua khe suối, Hiếu đi theo một con đường mòn, đem theo một trái cây mà đi đến một cái hồ nước xanh leo lẻo. Trong khu rừng đã đến chân núi, liền đứng tiên Hiếu đứng nghe tiếng chim hót thánh thót nhè nhẹ, rồi đi đến một tảng đá, ngồi nghe tiếng thác đổ xa xa.

Hiếu liền đi về phía này, vòng trái núi nước, rồi đến ven rừng, thấy một cái hồ nước non kìa và chan hòa ánh sáng. Dưới tán bóng cây thông, hai ông lão tiên phong đạo cốt với áo xanh, áo đỏ đang ngồi xếp bàn tròn đánh cờ trên một bàn đá phẳng lì. Hai ông lão ngồi đánh cờ, tính toán khéo léo, thấy lúc sống nghiêng mình đi đến một cái cốc, chồm râu dài bưng thức ăn phết phết qua đám quân cờ. Hiếu đứng nghe thấy tiếng, để ý nhìn thấy một cuốn sách lớn gấp lại bên cạnh ông áo xanh.

Một lúc lâu, ông lão áo xanh mặt vẩn không rời khỏi bàn c, cọt tiếng g: "Rồi u đâu"! Hi u v i vàng rót đ y hai chén rồi u b ng đ a ngang t m tay hai ông lão. C hai nh c chén u ng c n, m i mê theo n c c đi. Hi u dng r u ba l n nh v y. Đ n khi xong ván c, ông lão áo đ th ng cu c ng c m t lên, Hi u v i vàng s p xu ng l y mà th a r ng:

"Muôn l y tiên ông, xin tiên ông c u đ cho con kh i ch t, vì con còn m già y u khôn ai nuôi đ ng. Cúi xin tiên ông c u cho con đ c s ng thêm vài năm n a, cho các em con khôn l n lên có th thay th con mà nuôi đ ng m già thì con có ch t cũng vui lòng."

Ông lão áo đ nghiêng mình nói nh v i ông lão áo xanh. Ông này m cu n sách ra c m bút ch a l i m t ch, r i b o Hi u r ng:

"Anh đã khéo léo m i chúng ta u ng r u c a anh, anh l i là m t đ a con có hi u, anh còn giúp ng i lúc ho n n n, nên ta vui lòng s a l i s m ng c a anh đ c s ng lâu cho đ n trăm tu i".

Hi u v n qu m p, ch a k p ng l i c m t, b ng nghe th y gió th i trên đ u, ng c m t lên, không còn th y hai ông tiên đâu n a.

Trên đ ng v, Hi u v a đi v a ch y, trong lòng m ng r vô h n, song không dám k chuy n l i cho ai hay, ngay đ i v i m cũng v y.

V sau có l n Hi u tr l i hòn núi, tìm th y l i h nh ng n c không còn xanh n a, trong r ng không còn nghe tiếng chim hót nh rót nh c. Qua ng n thác, v n th y tàn cây thông in bóng trên bàn th ch, nh ng Hi u không còn tìm đâu ra bàn c son c a hai ông tiên.